

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۵/۱۰/۱۱

عبدالوحید وحید

افغان، د ماتو شویو امپراتوریو خیراتونو ته ناست ملت

په نړیواله کچه د پرمختګونو ترشا بنسټیز لاملونه یو له بل سره نښتي او په ګډه د ملتونو د بریالو انځور جوړوي. د ساینس او ټیکنالوژي په برخه کې د لوړو زده کړو په ښکلا سمبال بشري ځواک د بشپړې خپلواکي او په نړیواله ټولنه کې د درنښت وړ مقام تر لاسه کول تضمینوي، پداسې حال کې چې د وخت له بدلیدونکو اړتیاو سره سمې روڼې او حساب ورکونکې دولتي ادارې او د قانون حاکمیت د ولس او حکومت ترمنځ د باور فضا رامنځته کوي. سیاسي ثبات او په حکومتوالي کې د خلکو پراخ ګډون ټولنه د بریالو په لاره برابروي. له طبیعي زېرمو څخه اغېزمنه ګټه، اقتصادي تنوع، د صنعت وده، او د صادراتو پرمختګ د هېوادونو اقتصادي ځواک زیاتوي. پرمختللي زیربناوي، لکه برېښنا، سړکونه، انټرنېټ، او شفاف عامه خدمتونه د پانګونې د پراختیا بنسټونه دي. له دې څخه وروسته پرمختللي ملتونه له نړیوالو بدلونونو سره د انعطاف منونکي چلن له لارې په خپل وخت غبرګون ښيي. دا ټول لاملونه د یوې داسې ټولنې انځور وړاندې کوي چې پوهه، عدالت، اعتماد، او ګډو موخو ته ژمنتیا پکې د پرمختګ معیارونه ګرځېدلي وي.

مور افغانان، چې د تاریخ په اوږدو کې مو د ګڼو امپراتوریو پښې ماتې کړې، نن ولې د ژوند په هره برخه کې محتاج ملت یو؟ ولې په پنجاب، ایران، خلیج او نورو هېوادونو ته د لاس مزدوري ته منډې وهو؟ ولې د نړۍ له هیڅ هېواد څخه افغانستان ته هیڅ ناروغ درملنې ته نه راځي خو مور هر هېواد ته د خپلو رنځونو د درملنې لپاره روان یو؟ د افغانستان د زده کړو پخوانی معیارونه ولې نازولي حرکت کوي؟ ځواب دا نه دی چې مور د پرمختګ لپاره مو فرصتونه نه دي تر لاسه کړي، بلکې فرصتونه مو په خپله له لاسه ورکړي، له ځان او له خپل ورور سره هم سوله نه ده کړې. مور له له خپل دین، خپل کلتور، خپل تاریخ او له خپل وجدان سره بېوفايي کړې ده.

مور د ډیلي او اصفهان د فتحه کولو انګریز شوروې او امریکا د ماتولو ویاړونه لرو، خو متاسفانه اوس د هغوی خیراتونو، مرستو او ملاتړ ته ناست یو. د سترو علماو لکه ابوریحان البیروني بوعلي سینا، ناصر خسرو بلخي محمود طرزي او عبدالرحمن پژواک په شان پوهانو په هېواد کې متاسفانه تر ټولو ښکته تنخوا د ښوونکي ده چې نتیجه یې نن زموږ په ټولنه کې ورځ تر بلې په مسلسل ډول د ښوونې او روزنې ښکته کچه ده او دغه بورنووونکي حالت لاهم په تیزې سره نړولې حرکت کوي. زموږ خاوره له سرو زرو خو فکرونه د ډله ییز او توکمیز تعصب له خپلو ډک دي. دغه تقابل، دغه غمیزه او همدغه نفسیاتي زوال له خپل ځان سره زموږ د جګړو نتیجه ده، یوه نه ختمېدونکې جګړه د فکر او احساس ترمنځ جګړه، د روایت او حقیقت ترمنځ جګړه، د تقدیر او انتخاب ترمنځ جګړه، د ږوند تقلید او ملي وینتابه ترمنځ جګړه.

جاپان له اتومي دوزخ څخه کنډ کپړ راپاڅېده او د ښوونځي د دروازي له لارې یې د خپل عروج لوړ برجونه جوړ کړل، جرمني د مات شوي نازیسم د شرم له غار څخه راووت، له زده کړو، ټیکنالوژي، صنعت او له نورو سوله ییزو لارو څخه په ګټه اخیستنې یې ویاړونه وګټل او اوس د اروپا مخکښ هېواد دی. رواندا، چې په یو بل باندې یې د خپلو خلکو د ظلم له لاسه ژړل، نن د افریقا اقتصادي زړه دی، ځکه چې هغوی یو بل ومنل، یو بل ته یې غوږونه ونيول، د یو بل اړتیاوې یې درک کړې او د یو بل په مقابل کې یې د قهر پر ځای د عقل او عواطفو لاره ونیوله.

خو مور؟ مور لا هم د هغه ذهني استعمار قرباني یو چې یو بل ته له غوسې رېږدو. د یو بل ښکته کولو، خورولو، ماتولو، سپکولو او وژلو ته لارې لټوو، پوهنتونو ته مو ځولنې اچولي دي. زموږ ټولنیز جوړښت د تضاداتو ډګر دی. چا ته مدرسه د ټولنې د اوږو بار او افراتیت ته د ودې ورکولو زانګو او چاته پوهنتون د فحاشي او سیکولریستي افکارو خپروونکې ښکاریزې، د مفکورې خاوند ته بدعت ګر، او د سولې پلوی ته د بې غیرته خطاب کوو. دلته وژونکي اتلان یادیري خو د زده کړو په ډګر کې د اتلانو نومونه خو څه چې قبرونه یې هم نه پېژنو. مور لا هم له

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له الیرلو

خپلو نفسیاتي رنځونو سره لاس او گریوان یو، او د یو بل په وړاندې د دښمن په کور کې را تولیدل د افغانستان د ستونځو د حل لارو لټولو هڅه گڼو، خو د سولې نوښتگر ته غدار وایو. دا داسې ستم دی، لکه یو ملت چې خپل قاتل ته چکچکې وهي، او په خپل خواخوږي باندې لعنت وایي.

افغانستان د ټولو گډ کور او په گډه د دغه کور جوړول د هر افغان دنده ده. له ورور سره سوله کول د کمزوري او ماتې نښه نه ده، بلکې د جرئت تر ټولو بډایه بڼه ده. سوله هغه وخت معنا لري، کله چې انسان د غچ پر ځای بښنه انتخاب کړي، د انتقام پر ځای انصاف، د “ما” پر ځای په “موږ” باندې تمرکز وکړي او د انحصار پر ځای مشارکت غوره وگڼي. سوله د دښمن په غولي ناست او په دروازه کې ولاړ د خیرات له غوښتلو نه بلکې په خپله خاوره له خپل افغان مخالف سره په کیناستو تر لاسه کيږي.

موږ باید د خپل تاریخ له کړو لارو څخه تېر شو، د فکر، اعتدال، او د انسانیت له ارزښتونو سره یو نوی تړون وکړو. هغه ولسونه چې د خپلو زخمونو له درملنې څخه وېره لري، هیڅکله به د صحت پر لور گام وانخلي. موږ باید پر خپلو ناسوري ټپونو گوتې کېږدو، د خپلو سترو غلطیو نومونه واخلو، او د راتلونکي نسل پر وړاندې د بڅېښې، عمل، او د بدلون کلتور نندارې ته وړاندې کړو.

د افغانستان تقدیر به هغه ورځ بدلېږي، کله چې د مدرسې شاگرد له انجنیر، اقتصادپوه، او ژورنالیست سره په گډه د وطن د زخمونو په درملنه فکر وکړي. کله چې د جومات ملا د پوهنتون استاد ته غوږ ونیسي، کله چې د سیاستوال له خولې د قوم ژبي قشر او ډلې نه بلکې د انسانیت خبره وشي. دا به هغه وخت وي، چې د وطن ریښې به ژورې، او زموږ د بقا فلسفه به له وینو څخه نه، بلکې له فکري وېرمو څخه را وتوکيږي.

پرمختگونه د هغو ولسونو حق دی چې له ځان، دین، ولس، وطن او وخت سره ریښتوني پاتې شوي وي. هغوی د راتلونکي نسل لپاره جگړې نه، بلکې کتابتونه ټیکنالوژي ساینسي لاسته راوړنې په میراث پریږدي، د نفرتونو دیوالونه نه، بلکې د نښلولو لپاره قانوني اصلاحات، پلونه، بیرزويني، ورورولي ته وده ورکوي، ویش او بیلټون نه، بلکې د یوځای کیدلو، یو بل منلو او زغملو دود یې رامنځته کړی دی. که موږ دا کار ونه کړو، تاریخ به موږ د خپلواکي لپاره د قربانیو ورکوونکي ملت په توګه نه، بلکې جگړه کوونکي ولس او د فرصتونو له منځه وړونکي ملت په نوم یاد کړي او دا به له هر ډول ماتې، له هرې بیوزلي او له هر رنگ احتیاج څخه بد نوم وي.